

Arrest

nr. 350 494 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Burundese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1990.

1.2. Verzoekster dient op 19 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 28 oktober 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS)

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 februari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Burundese nationaliteit te bezitten en van Tutsi-etnie te zijn. U bent afkomstig van Kabezi.

Sinds 1998 verbleef u in een vluchtelingenkamp in Kabeza omdat gewapende groepen, waaronder CNDD en FNL, verantwoordelijk waren voor plunderingen en vernielingen in de regio. U werd persoonlijk niet specifiek geviséerd in die periode maar hekeld de algemene veiligheidssituatie, die problematisch was.

In 2000 of 2001, toen u ongeveer 15 jaar oud was, werd u verkracht door een militair in de omgeving van uw woonplaats in Kabeza. Het betrof één persoon, die u niet kende. U sprak over deze feiten met niemand in uw familie uit schaamte en angst voor stigma. Enige tijd later liet u zich in het geheim onderzoeken in een gezondheidscentrum na opmerkingen van mensen uit uw omgeving over het feit dat u vermagerd was. U kreeg toen de diagnose dat u hiv-positief was.

De directe aanleiding voor uw vertrek uit Burundi betrof de problemen van uw echtgenoot. In oktober 2021 werd hij meegenomen terwijl hij werkte als taxichauffeur aan het Palais des Arts. Volgens u ging het om leden van de regerende partij die samenwerkten met de "Dienst voor Documentatie (SNR)". Hij werd een nacht vastgehouden, verhoord en geslagen omdat hij geen lid was van de CNDD-FDD en geen jongeren wilde rekruteren voor de partij. Hij werd vrijgelaten nadat hij had aangegeven te zullen nadenken over hun eis, wat een strategie was om vrij te komen. Nadien verliet hij de wijk Ganyosha en verbleef hij ongeveer twee maanden bij zijn oom in Kinenira 3, tot hij in december 2021 naar Servië vertrok.

U bleef achter in Burundi en werd voor ongeveer twee maanden bijna dagelijks aangesproken door jongeren, Imbonerakure, die vroegen waar uw echtgenoot was. Zij gooiden voorwerpen naar u wanneer u over straat liep of van de markt kwam. U diende geen klacht in omdat u stelde dat de politie samenwerkte met de regerende partij. U verhuisde twee maanden na het vertrek van uw echtgenoot naar Kutsiba, waar u bij uw nicht verbleef tot uw vertrek in augustus 2022. In die periode bleef u binnenshuis en ondervond u geen verdere concrete incidenten.

U verliet Burundi op 7 augustus 2022 met een eigen, Burundees paspoort, dat u in 2022 had aangevraagd via tussenkomst van uw oudere zus. Zij kende de wijkchef van Gihosha, die lid was van de regeringspartij CNDD-FDD.

U reisde per vliegtuig naar Servië en trok vervolgens verder via Bosnië, Kroatië, Slovenië en Italië naar Zwitserland. U verbleef bijna een jaar in Zwitserland, waar u beviel van uw zoon. U vroeg er om medische redenen asiel aan maar had er geen interview. U wachtte de procedure niet af omdat België van bij aanvang uw bestemming was. Uw familieleden, onder wie de oom van uw echtgenoot die erkend vluchteling was in België, hadden u meegedeeld dat België goed op de hoogte was van de situatie in Burundi en bescherming verleende aan Burundezers.

Op 19 december 2023 reisde u door naar België, u deinde op dezelfde dag uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Burundi vreesde dat u en uw echtgenoot zouden worden vermoord door leden van de regerende partij. Daarnaast vreesde u voor uw gezondheid wegens hiv en voor de situatie van uw zoon, die buiten Burundi was geboren en volgens u problemen zou ondervinden bij registratie en identificatie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Burundese identiteitskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw zoon [B.], een kopie van een document van de Burundese gemeente Mugure dat uw verplaatsing naar Kabezi bevestigt, kopieën van facebookposts met betrekking tot gevluchte Burundezers die terugkeren naar Burundi, medische documenten met betrekking tot uw Hiv-infectie en een psy-attest (zonder afzender). Na het onderhoud liet u opmerkingen overmaken over de notities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een attest neer van de psycholoog met betrekking tot uw mentale gezondheid, waaruit blijkt dat u last heeft van een gebrek aan eetlust en interesse, sociaal contact

uit de weg gaat, slaapproblemen heeft en negatieve, suïcidale gedachten. Wat betreft het psychologisch attest dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit geen afzender (naam, praktijk, adres) van de psycholoog bevat, wat enigszins vreemd is voor documenten van die orde.

Hoe dan ook, blijkt niet op objectieve gronden – en dus niet op basis van uw eigen verklaringen – dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Uit niets blijkt immers dat de in dit attest opgeworpen geheugenproblematiek na een objectief neurologisch onderzoek vastgesteld werd en dat u hierom niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ vraag 1).

Voorts toonde de protection officer begrip - u gaf daarbij immers aan dat u lijdt aan het HIV-virus wat een impact heeft op uw lichamelijke gezondheid - voor uw situatie en vroeg of u zich oké voelde, wat door u bevestigd werd (CGVS [B.], p. 2, 8). Er werd u op het hart gedrukt om indien nodig aan te geven wanneer het niet meer ging en tevens werd er halverwege het gesprek een pauze ingelast, toen u daar om vroeg (CGVS [B.], p. 9, 10). De protection officer polste af en toe naar uw welbevinden en vroeg u ook of u een extra pauze nodig waar u geen gebruik van maakte.

Verder werden er geen noemenswaardige problemen vastgesteld, u gaf aan dat u alles verstaan had en alles had kunnen vertellen (CGVS [B.], p. 18). De opmerkingen over de notities die u navenant liet overmaken beperkten zich bovendien louter tot een aantal vormelijke details.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot [N. E.] (o.v. 9.846.081) die net als u internationale bescherming aanvraagde in België. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-generaal stelt vooreerst vast dat u en uw echtgenote op 12 december 2022 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Zwitserland en dat u dit land heeft verlaten nog vóór een beslissing werd genomen over uw aanvraag. Als verklaring hiervoor gaf u te kennen dat u Zwitserland als racistisch ervoer en er gediscrimineerd werd (CGVS, [E.], p. 5-6). Uw echtgenote gaf echter te kennen dat België van meet af aan de eindbestemming was, waardoor deze beweegredenen niet als bijzonder geloofwaardig overkomen (CGVS [B.], p. 6).

Van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de uitkomst van zijn asielpprocedure afwacht in het land waar hij bescherming heeft gevraagd. Uw beslissing om Zwitserland te verlaten en door te reizen naar België, zonder het resultaat van uw procedure af te wachten, wijst er in deze dan ook op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit was. Dit gedrag relateert de door u voorgehouden vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw verklaarde nood aan bescherming.

In het kader van uw asiolverzoek haalde u verschillende elementen aan. U gaf te kennen in 2016 het land voor een eerste keer ontvlucht te hebben na de protesten van 2015 (CGVS, p. 7). In 2022 had u problemen met de Imbonerakure, die u arresteerden, sloegen en opsloten (CGVS, p. 10). Jullie zouden eveneens problemen ondervinden bij terugkeer omwille van het feit dat jullie in Europa asiel aangevraagd hadden (CGVS [E.], p. 9). Bijkomstig stelde uw echtgenote dat uw zoon geboren is in Zwitserland, waardoor hij de Burundese nationaliteit niet heeft en niet naar daar kan (CGVS [B.], p. 17). Uw echtgenote haalde tevens aan dat ze in Burundi in 2002 slachtoffer was van een verkrachting en daardoor een terugkeer naar Burundi vreesde (CGVS [B.], p. 10).

1. Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2016 Burundi heeft verlaten in de context van de algemene veiligheidssituatie na de protesten van 2015. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u op dat moment zelf daadwerkelijk problemen ondervond.

- U nam zelf niet deel aan deze protesten en kende vóór uw vertrek geen persoonlijke problemen met de autoriteiten of met andere actoren (CGVS E., p. 7).
- U verklaarde tevens nooit eerder politiek actief geweest te zijn in Burundi, noch was u ooit aangesloten bij een politieke partij (CGVS, p. 11).
- U slaagde er bovendien in, na een verblijf in Oeganda en Rwanda op 15 mei 2018 op legale wijze terug naar Burundi terug te keren om uw thesis te verdedigen. Dat u vrijwillig en met gebruik van uw eigen reisdocumenten naar uw land van herkomst bent teruggekeerd, zonder dat uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer problemen heeft ondervonden, ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees (CGVS, p. 7, 8, 9).

2. U verklaarde dat uw recente vertrek uit Burundi ingegeven was door problemen met leden van de Imbonerakure, gelieerd aan de CNDD-FDD.

U stelde dat u door hen werd ontvoerd en mishandeld omdat u niet deelnam aan partijvergaderingen en dat u werd gedwongen nieuwe leden te rekruteren. Omwille van onderstaande redenen kunnen uw verklaringen evenwel niet als geloofwaardig worden aangenomen.

2.1 Wisselende verklaringen tussen DVZ, VOI en CGVS

- Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u expliciet gevraagd of u ooit gearresteerd of opgesloten werd. U antwoordde ontkennend (Zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u gedurende twee dagen werd vastgehouden door leden van de Imbonerakure (CGVS [E.], p. 15). Een dergelijke opsluiting betreft een kernelement van uw relaas. Uw opmerking aan het begin van het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u dit feit vergeten te melden bent (CGVS [E.], p.3) voor de DVZ houdt geen steek. Het is immers niet aannemelijk dat u één van de belangrijkste elementen uit uw relaas zou vergeten te melden.
- U verklaarde bij de DVZ dat uw belagers tot de Imbonerakure en de Service de Documentation behoorden, maar dat u hen niet kende noch kon u hen identificeren (vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter dat het om uw burens ging, die bovendien door andere buurtbewoners werden aangeduid als de daders van de moord op uw buurman [Ed.] (CGVS [E.], p. 12, 13, 14). Deze verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen. Uw echtgenote verklaarde dan weer enkel dat zij voor de Service de Documentation werkten (CGVS [B.], 10, 11, 12). Zij kon geen verdere informatie over hen verstrekken. Het is niet aannemelijk, indien de belaging uitging van uw burens, u en uw echtgenote dergelijke zaken niet binnen het gezin zouden hebben besproken.
- In uw schriftelijk verzoek om inlichtingen (VOI, vraag 13) gaf u aan dat u na uw problemen onderzoek op verschillende adressen. Tijdens het onderhoud bij het CGVS verklaarde u evenwel dat u enkel bij uw neef verbleef (CGVS [E.], p. 6). Ook dit betreft een essentieel element met betrekking tot uw beweerde nood aan bescherming en uw onderduiksituatie.

Het gebrek aan coherentie met betrekking tot deze fundamentele elementen van uw asielrelaas doet op ernstige wijze afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid ervan.

2.2 Discrepanties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote

U en uw echtgenote woonden ten tijde van de beweerde feiten samen. Er mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat jullie verklaringen over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in grote lijnen overeenstemmen.

- U verklaarde dat u na uw vrijlating niets meer van deze mannen heeft vernomen en dat u niet wist of uw echtgenote nadien nog problemen met hen had gekend (CGVS, p. 16). Uw echtgenote stelde echter dat zij gedurende twee maanden dagelijks werd lastiggevallen door leden van de Imbonerakure, die voorwerpen naar haar gooiden en informeerden naar uw verblijfplaats (CGVS [B.], p. 12, 13, 14). Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig en raken aan de kern van uw beweerde vervolgingsfeiten.

3.3 Onaannemelijke elementen in uw verklaringen

Bovendien wordt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas verder bevestigd door de meerdere onaannemelijkheden in uw eigen verklaringen.

- *Het is niet geloofwaardig dat u hun namen niet kende (CGVS, p. 12, 13), gelet op hun beweerde reputatie inde buurt en het feit dat zij reeds als daders van een moord zouden zijn geïdentificeerd.*

- *U verklaarde dat u gedurende twee dagen werd vastgehouden en mishandeld en dat u pas werd vrijgelaten nadat u instemde met hun eis om personen te rekruteren voor de CNDD-FDD (CGVS [E.], p. 15). U stelde evenwel dat u de eerste dag principieel weigerde om een “voorbeeld” te stellen, maar de volgende dag alsnog instemde. In het licht van de door u geschetste dreiging – waaronder mishandeling en eerdere bedreiging met een vuurwapen (CGVS [E.], p. 10) – is het op z'n minst merkwaardig dat u een volledig dag uw medewerking weigerde, louter uit principe.*

- *U bleef bovendien vaag over de concrete afspraken van de vermeende rekrutering. U moest vijf personen aanbrengen tegen een bepaalde termijn en hen naar een adres brengen waar volgens u dagelijks vergaderingen plaatsvonden (CGVS [E.], p. 15, 16). U kon echter niet verduidelijken hoe u uw belagers zou contacteren, hoe zij u zouden controleren, noch wat de concrete gevolgen zouden zijn indien u niet aan hun eisen voldeed (CGVS [E.], p 15-16)*

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen met de Imbonerakure. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Burundi een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

4. Verkrachting in 2000–2001

Uw echtgenote haalde bijkomend aan dat zij in 2000 of 2001 het slachtoffer werd van een verkrachting (CGVS [B.], p. 15).

Hoewel het CGVS geenszins afbreuk doet aan de ernst en de traumatische aard van dergelijke feiten, dient te worden benadrukt dat deze gebeurtenis een eenmalig incident betrof die zich binnen een specifieke context voordeed en die inmiddels meer dan twintig jaar geleden plaatsvond. Sedertdien verbleef uw echtgenote onafgebroken in Burundi zonder dat zij omwille van deze feiten verdere problemen kende. Er werden geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat dit incident aanleiding gaf tot blijvende vervolging, bedreigingen of een hernieuwd risico. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat zij nadien geen gelijkaardige incidenten meer heeft meegemaakt (CGVS [B.], p. 15).

Bijgevolg zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat dit feit zich voordeed geruime tijd voor u Burundi besloot te verlaten en de vaststelling dat dit feit geen aanleiding vormde voor jullie om Burundi te verlaten. Integendeel, jullie zetten telkens uw leven gewoon voort.

5. HIV-infectie en medische zorg

Wat betreft de aangehaalde bezorgdheid omtrent de continuïteit van de medische zorg voor de HIV-infectie (CGVS [B.], p. 16) – uw echtgenote legt hier een aantal medische documenten van neer - van uw echtgenote bij een terugkeer naar Burundi, stelt het CGVS het volgende vast.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote in het verleden in Burundi toegang had tot medicatie, ook al gaf ze aan dat de beschikbaarheid van medicatie niet steeds optimaal was (CGVS [B.], p. 16). Evenwel verklaarde uw echtgenote tevens dat zij op een bepaald moment uit eigen beweging is gestopt met het nemen van haar medicatie. Hieruit blijkt niet dat zij structureel verstoken bleef van noodzakelijke medische zorg, noch dat haar gezondheidstoestand in Burundi objectief onmogelijk kon worden opgevolgd.

Betreffende het loutere feit dat u medische problemen heeft dient te worden gesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

6. Nationaliteit van uw zoon – administratieve moeilijkheden

Wat betreft de door uw echtgenote aangehaalde administratieve moeilijkheden in verband met de geboorte van uw zoon in Zwitserland (CGVS [B.], p. 17), stelt het CGVS vast dat uit de beschikbare objectieve

informatie, met name de Burundese nationaliteitswet ('Burundi: Loi 1/013 du 18 juillet 2000 portant reforme du code de la nationalité' raadpleegbaar op <https://www.refworld.org/legal/legislation/natlegbod/2000/fr/20261>)), blijkt dat een kind waarvan de vader de Burundese nationaliteit bezit, automatisch de Burundese nationaliteit verwerft, ongeacht de plaats van geboorte.

Aangezien u de Burundese nationaliteit bezit, dient uw zoon overeenkomstig deze wetgeving eveneens als Burundees onderdaan te worden beschouwd. Uw echtgenote bracht geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat deze wettelijke bepaling in uw specifieke situatie niet zou worden toegepast, noch dat u of uw zoon omwille hiervan een reëel risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen.

Loutere administratieve formaliteiten of praktische moeilijkheden bij registratie kunnen op zich niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

7. Wat betreft uw verklaring dat Tutsi's in het algemeen geïdende worden (CGVS, p. 7), dient te worden opgemerkt dat dit een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie betreft, doch u niet concretiseert op welke wijze u persoonlijk het voorwerp zou zijn geweest van vervolging of ernstige schade. Uit de COI Focus Burundi: Situation Sécuritaire, geüpdatet op 17 december 2025 (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._situation_securitaire_20251217.pdf), blijkt evenwel dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van het regime in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. Bijgevolg kan de loutere vermelding van uw Tutsi-afkomst op zich geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi.

8. Jullie legden tevens een aantal facebookposts neer waaruit zou blijken dat Burundezers die vanuit Europa naar Burundi terugreizen problemen zouden ondervinden bij terugkeer.

Wat betreft de behandeling van Burundese staatsburgers door hun nationale autoriteiten na een verblijf in België, blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Burundi: Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays van 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays_2 of op <https://www.cgra.be/fr>) dat voor een Burundese staatsburger een louter verblijf in of doorreis door België, zelfs als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat dit in geval van terugkeer naar Burundi leidt tot een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese gemeenschap in België en Burundezers die uit België terugkeren niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de evolutie van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk verbeterd zijn. De recente verkiezingen in juni 2025 hebben geen nieuwe spanningen veroorzaakt en de uitzetting van de directeur van Enabel Burundi in september 2025 blijft een geïsoleerd incident.

Wat het verblijf in België betreft, is er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie waaruit blijkt dat er bij terugkeer naar Burundi problemen kunnen optreden louter en alleen op deze grond.

Betreffende de kennis die de Burundese autoriteiten kunnen hebben van de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezers in België, inclusief het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat hoewel de Burundese diaspora in zekere mate in het oog wordt gehouden, dit toezicht zich vooral richt op opposanten en critici van de Burundese regering. Via haar lokale agenten in België houdt de Service national de renseignement (SNR) de Burundese diaspora in het oog om eventuele externe bedreigingen te identificeren.

Meer specifiek, aangaande het feit dat de Burundese autoriteiten "kennis" kunnen hebben van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten door hun ambassade of leden van de diaspora hierover kunnen worden geïnformeerd maar er wordt niet verduidelijkt op welke manier deze informatie zou worden verspreid. Voorts blijkt uit voormelde informatie dat bij organisatie van een terugkeer, noch de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch de International Organization for Migration (IOM) aan de betrokken ambassades meedelen dat personen die naar hun land worden gerepatriëerd al dan niet om internationale bescherming hebben verzocht.

Uit bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat het niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten, zowel via hun surveillancesysteem in België als in Burundi, automatisch in het bezit zijn van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name over het al dan niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Verder dient te worden vastgesteld dat volgens cijfers die in de objectieve informatie worden weergegeven, 41 Burundese staatsburgers tussen 2018 en juli 2025 bijstand hebben gevraagd aan de Belgische autoriteiten om hun vrijwillige terugkeer te organiseren en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor kozen om vrijwillig vanuit België naar hun land terug te keren en gedurende zes maanden na hun terugkeer werden opgevolgd, tot nu toe geen enkel probleem hebben ondervonden.

De Belgische veiligheidsdiensten zijn bovendien van oordeel dat het bestaan van een beleid van systematische intimidatie, arrestatie of toezicht jegens Burundezen die vanuit België terugkeren “hoogst onwaarschijnlijk” is, al kan niet worden uitgesloten dat sommige onder hen sporadisch met een dergelijke situatie worden geconfronteerd.

Tevens blijkt dat alle gecontacteerde bronnen ontkennend hebben geantwoord op de vraag van CEDOCA of ze kennis hebben van concrete gevallen van personen die problemen met de Burundese autoriteiten hebben ondervonden na hun verblijf in België en/of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Verder maakt geen enkel recent internationaal rapport over de mensenrechten in Burundi, noch enige andere bron melding van gevallen van Burundese staatsburgers die naar Burundi terugvloegen vanuit België of een ander westers land en die bij aankomst problemen zou hebben ondervonden louter omdat zij in het buitenland verbleven en/of er om internationale bescherming verzochten. Weliswaar maken enkele bronnen gewag van een Burundese staatsburger die om privéredenen vrijwillig naar zijn land terugkeerde vanuit Zweden en bij aankomst op de luchthaven van Bujumbura in september 2025 werd aangehouden, maar de beschikbare informatie toont dat betrokkene zich tijdens een tussenlanding kritisch had uitgelaten over de Burundese autoriteiten. Er wordt geen enkel verband gelegd met het verblijf van betrokkene in Zweden of het eventueel indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven werd door de Belgische diplomatieke bron die in april 2024 en in september 2025 werd gecontacteerd, bevestigd dat er thans frequent heen- en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundezen, waarvan sommige een beschermingsstatus in België genieten of de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Dezelfde diplomatieke bron meldt ook dat verschillende opposanten die na de evenementen van 2015 naar België waren gevlucht, teruggekeerd zijn naar Burundi en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Op basis van de beschikbare informatie stelt het CGVS bijgevolg vast dat niet kan worden geconcludeerd dat elke Burundese staatsburger die naar Burundi terugkeert vanuit België nadat hij er om internationale bescherming heeft verzocht, een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Burundese autoriteiten louter op basis van het verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Dit neemt niet weg dat, onder sommige omstandigheden, naar gelang het individueel profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees gegrond kan zijn. Dit dient individueel te worden beoordeeld en het is aan de verzoeker om concreet de gegrondheid van zijn of haar vrees wegens een verblijf in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België aan te tonen.

U heeft dit in casu niet aangetoond. U en uw echtgenote hebben geen politieke affiliaties noch zijn jullie lid van om het even welke politieke partij. Jullie beiden konden het land legaal verlaten. Gelet op bovenstaande vaststellingen omtrent het bedrieglijk karakter van jullie asielrelaas kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie legale uitreis via smeergeld gebeurde.

9. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

- Jullie identiteitskaarten bevestigen enkel jullie identiteit, deze staat hier niet ter discussie.*
- De huwelijksakte betreft louter een document ter bevestiging van jullie huwelijk, wat hier evenzeer niet ter discussie staat*
- Dat uw echtgenote in 1998 verhuisd is omwille van problemen wordt evenmin betwist.*

- Zowel u als uw echtgenote lieten beiden een antwoord op de notities overmaken. De opmerkingen die jullie aan de notities toegevoegd hebben betreffen echter louter vormelijke aspecten en raken de inhoud niet.

Wat de veiligheidssituatie in Burundi betreft, blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Burundi : Situation sécuritaire van 17 december 2025, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_situation_securitaire_20251217.pdf of op <https://www.cgra.be/fr>) dat verschillende bronnen in de nasleep van de parlementsverkiezingen van juni 2025 melding maken van “het verdwijnen van het institutioneel pluralisme” ten gunste van een “éénpartijstelsel” of “een soort staatspartij op alle niveaus”.

Volgens Human Rights Watch (HRW) vonden de verkiezingen plaats “in een context waarin de vrijheid van meningsuiting en de politieke ruimte zwaar werden beperkt”. De voornaamste oppositieleiders werden van de verkiezingen uitgesloten. De regerende partij, de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), behaalde alle zetels in het Lagerhuis.

Tijdens de aanloop naar de verkiezingen en op de verkiezingsdag zelf hebben de Imbonerakure, in samenspanning met de veiligheidsdiensten, zich schuldig gemaakt aan talrijke schendingen tegen personen die als tegenstanders van de regeringspartij werden beschouwd.

Onafhankelijke media blijven gewelddaden tegen militanten van het Congrès national pour la liberté (CNL) en sommige andere oppositiepartijen documenteren.

Het maatschappelijk middenveld en de media opereren nog steeds binnen een strikt kader en onder verscherpt toezicht. Er worden nog steeds gewelddaden tegen mensenrechtenactivisten en journalisten geregistreerd.

Burundese NGO's benadrukken dat het conflict in de Democratische republiek Congo (DRC) door de autoriteiten als voorwendsel wordt gebruikt om het toezicht en de repressie van personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen te verscherpen.

De geraadpleegde bronnen melden nog steeds dat talrijke lijken in de openbare ruimte worden gevonden. Vaak vertonen de lichamen sporen van geweld en worden ze door de lokale autoriteiten zonder onderzoek begraven. Hoewel de motieven voor deze moorden vaak onduidelijk blijven, gaat het volgens de Ligue Iteka bij deze verdwijningen en moorden om repressieve maatregelen van overheidsactoren om de controle over de bevolking te versterken. SOS Médias Burundi schrijft verschillende moorden toe aan persoonlijke afrekeningen of een vorm van volksgerechtigheid.

Het aantal incidenten dat door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) werd geregistreerd, in het bijzonder geweld tegen burgers, nam licht toe in 2024. Deze trend zette zich verder in de eerste helft van 2025, in de aanloop naar de verkiezingen. Vanaf juli 2025 was er opnieuw sprake van een daling van het aantal incidenten. De Ligue Iteka meldt echter een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED, zonder altijd een onderscheid te maken tussen slachtoffers van gemeenrechtelijke feiten en andere slachtoffers.

Verder is Cibitoke, volgens gegevens van ACLED, de provincie die de afgelopen jaren het meest getroffen werd door het geweld. In deze provincie werden zowel het hoogste aantal geweldincidenten (24 %) als het hoogste aantal slachtoffers (59 %) geregistreerd. Cibitoke grenst aan de DRC in het noordwesten van het land en omvat een deel van het Kibira-woud, een bolwerk van gewapende groeperingen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

In dit deel van het land vonden in 2025 gewapende, en soms bijzonder bloedige, confrontaties plaats tussen het Burundese leger en Rwandofone gewapende groeperingen. Naast deze gewapende confrontaties, waarvan het aantal zeer beperkt blijft en die strikt beperkt zijn tot de grensgebieden, werden er sinds begin 2024 geen invallen of aanvallen van rebellen op Burundees grondgebied gedocumenteerd.

Uit voormelde informatie blijkt dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren volgend op de crisis van 2015.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de situatie in Burundi niet overeenkomt met een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Derhalve werd ten aanzien van uw verzoek om internationale bescherming ook een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het vluchtelingenverdrag), artikel 1, (2) van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), (oud) artikel 8 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze brengt ook naar voor dat de vrees voor genocide voortdurend tot uiting komt in de verschillende rapporten over de situatie in Burundi.

2.2. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt en betwist de beoordeling van de commissaris-generaal hieromtrent. Ze wijst in dit geval in het bijzonder op haar psychologisch document, haar verklaringen omtrent haar verkrachting en haar hiv-besmetting. Ze stelt verder niet te kunnen terugkeren naar Burundi omwille van haar Tutsi-afkomst. Ze stelt dat personen die afkomstig zijn van de Tutsi-etnie in Burundi geïsoleerd worden. Ze verwijst verder uitgebreid naar de problemen van haar echtgenoot met leden van de Imbonerakure die gelieerd zijn aan de CNDD-FDD. Ze stelt niet akkoord te zijn met de motivering van de commissaris-generaal omtrent haar vluchtrelaas en dat van haar echtgenoot. Verzoekster stelt een Tutsi-afkomst te hebben. Ze meent dat de commissaris-generaal onvoldoende deze afkomst zou hebben meegenomen in zijn beoordeling. Verzoekster stelt ook dat de commissaris-generaal onvoldoende het risico heeft beoordeeld in verband met haar verblijf in België en het feit dat ze een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Ze gaat ook in op de motivering van de commissaris-generaal. Ze gaat in op de motivering van de commissaris-generaal betreffende haar verkrachting in 2000-2001 en de HIV-besmetting die ze daar opliep. Op het einde van haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar verschillende rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Burundi. Verzoekster meent dat op basis van deze informatie kan worden besloten dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen om verder onderzoek te gelasten en in uiterst ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U legde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een attest neer van de psycholoog met betrekking tot uw mentale gezondheid, waaruit blijkt dat u last heeft van een gebrek aan eetlust en interesse, sociaal contact uit de weg gaat, slaapproblemen heeft en negatieve, suïcidale gedachten. Wat betreft het psychologisch attest dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit geen afzender (naam, praktijk, adres) van de psycholoog bevat, wat enigszins vreemd is voor documenten van die orde.

Hoe dan ook, blijkt niet op objectieve gronden – en dus niet op basis van uw eigen verklaringen – dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Uit niets blijkt immers dat de in dit attest opgeworpen geheugenproblematiek na een objectief neurologisch onderzoek vastgesteld werd en dat u hierom niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U bevestigde zelf ook dat er wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ vraag 1).

Voorts toonde de protection officer begrip - u gaf daarbij immers aan dat u lijdt aan het HIV-virus wat een impact heeft op uw lichamelijke gezondheid - voor uw situatie en vroeg of u zich oké voelde, wat door u bevestigd werd (CGVS [B.], p. 2, 8). Er werd u op het hart gedrukt om indien nodig aan te geven wanneer het niet meer ging en tevens werd er halverwege het gesprek een pauze ingelast, toen u daar om vroeg (CGVS [B.], p. 9, 10). De protection officer polste af en toe naar uw welbevinden en vroeg u ook of u een extra pauze nodig waar u geen gebruik van maakte.

Verder werden er geen noemenswaardige problemen vastgesteld, u gaf aan dat u alles verstaan had en alles had kunnen vertellen (CGVS [B.], p. 18). De opmerkingen over de notities die u navenant liet overmaken beperkten zich bovendien louter tot een aantal vormelijke details.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal een onvoldoende grondige, volledige en individuele beoordeling van haar bijzondere procedurele noden heeft gemaakt. Ze wijst daarbij op de verkrachting die ze heeft meegemaakt, haar hiv-infectie en een verslechterde psychologische toestand, dewelke wordt gestaafd door een psychologisch rapport. In dit rapport kan onder andere worden gelezen dat verzoekster veel vergeet en niet altijd begrijpt wat tegen haar wordt gezegd. Ze meent ook de indruk te hebben niets te begrijpen. Dit psychologisch document brengt ook naar voor dat ze te kampen heeft met PTSS en moeilijkheden heeft zich te concentreren. Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen bewijswaarde aan dit psychologisch document kan worden toegekend. Hoewel dit document betrekking heeft op haar psychologische toestand, kan op geen enkele wijze worden vastgesteld dat dit document werd opgesteld door een erkend psycholoog. Zo staat er wel een handtekening op dit document, maar ontbreekt een riziv-nummer, naam en adres waar deze psycholoog consultatie houdt. De Raad stipt in deze aan dat verzoekster ook bij huidig verzoekschrift geen attest heeft overgemaakt, dat wel met zekerheid kan worden toegeschreven aan een erkend psycholoog, niettegenstaande dat zij middels de motivering in de bestreden beslissing op de hoogte was van het vastgestelde gebrek in het neergelegde document. Bovendien brengt verzoekster ook niets dienstig in tegen de inhoudelijke beoordeling door de commissaris-generaal van het overgemaakte attest. Dat verzoekster pauzes diende te worden toegekend – wat ook werd voorzien en waarbij werd aangegeven dat verzoekster steeds meer pauzes kon verzoeken – houdt niet in dat zij niet in staat was om volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Verder brengt verzoekster niet duidelijk naar voor wat de concrete invloed is van haar hiv-besmetting en het feit dat zij het slachtoffer is geworden van verkrachting op jonge leeftijd op haar capaciteit om juiste, correcte en eenduidige verklaringen af te leggen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster brengt ook niet duidelijk naar voor welke bijkomende procedurele maatregelen de commissaris-generaal had moeten toekennen aan verzoekster of in welke mate ze, wegens het ontbreken van dergelijke maatregelen, niet in staat was om gedetailleerde en correcte verklaringen af te leggen of volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale

bescherming. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.1. De beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

4.1.1. Verzoekster beroept zich in hoofdzaak op de problemen van haar echtgenoot. Haar echtgenoot verklaart dat hij door verschillende personen bedreigd werd omdat hij niet deelnam aan de vergaderingen van de CNDD-FDD. Hij vreest bij een terugkeer naar Burundi te worden gedood door leden van de CNDD-FDD, omdat hij niet deelnam aan de vergaderingen van de CNDD-FDD en geen jongeren wilde rekruteren voor hen.

Aangezien verzoekster geen nieuwe of bijkomende elementen bijbrengt over voormelde vervolgingsvrees in hoofde van haar echtgenoot en in haar verzoekschrift dezelfde middelen aanvoert om aan te tonen waarom ze het niet eens met de beoordeling door de commissaris-generaal van deze vervolgingsvrees, volstaat het in deze te verwijzen naar het gestelde in het arrest van de Raad van 16 juli 2026 met nummer 350 492. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“ 4.1.1.1. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vervolging in Burundi dient te vrezen doordat hij niet heeft deelgenomen aan vergaderingen van de CNDD-FDD. De commissaris-generaal baseert zich hierbij op de volgende vaststellingen:

- verzoekers tegenstrijdige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), vraag om inlichtingen en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;*
- de discrepanties in de verklaringen afgelegd door verzoeker en zijn echtgenote doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;*
- er zijn verschillende onaannemelijkheden in verzoekers verhaal vastgesteld, waarbij (i) het niet geloofwaardig is dat hij de namen niet kende van de mensen die hem ontvoerd hebben en (ii) hij vaag blijft over de concrete afspraken betreffende zijn rekrutering.*

4.1.1.2. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

4.1.1.3. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het feit of hij ooit werd gearresteerd of opgesloten. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat hij op de DVZ ontkennend antwoordde op de vraag of hij ooit vastgehouden of opgesloten werd (zie AD, “vragenlijst cgvs”, vraag 3.1.). Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt hij echter naar voor dat hij twee dagen werd vastgehouden door leden van de Imbonerakure (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p.15). Verzoeker brengt in het verzoekschrift naar voor dat hij bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud heeft gemeld dat hij op de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat hij werd gearresteerd. Hij meent dan ook dat dit geen tegenstrijdigheid is, maar eerder een rectificatie toen hij in de gelegenheid werd gesteld zijn verklaringen te verduidelijken. Na een lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat verzoeker, na de vraag van de protection officer of verzoeker opmerkingen heeft over zijn gehoor op DVZ, heeft geantwoord dat hij vergeten spreken is over zijn arrestatie (zie NPO, p. 2). In deze wijst de Raad er echter op dat verzoeker niet voorhoudt dat hij om een bepaalde reden niet in de mogelijkheid was om deze omstandigheid naar voor te brengen bij de DVZ. In deze doet het “vergeten” vertellen van een kernelement van zijn vluchtrelaas – met name de arrestatie door de Imbonerakure – wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en kan dit niet worden hersteld door in het persoonlijk onderhoud te wijzen op deze vergetelheid. Het gaat hierbij immers niet om een louter detail, waarvan desgevallend kan worden aangenomen dat men dit zou vergeten vertellen bij het uit de doeken doen van het vluchtrelaas en het antwoorden op de vragen bij de DVZ.

4.1.1.4. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat zijn belagers horen tot de Imbonerakure en de Service de Documentation (SNR) maar dat hij deze personen niet kende, noch kon identificeren (zie AD, “verklaring dvz”, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij echter dat het om zijn burens ging, die bovendien door andere buurtbewoners werden aangeduid als daders van de moord op zijn buurman (zie NPO, p.12-14). De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat zijn echtgenote louter verklaart dat deze personen werkten voor de SNR (zie NPO B., p.10-12). De commissaris-generaal besluit hieruit terecht dat het niet aannemelijk is dat zijn echtgenote hier niet van op de hoogte zou zijn, indien de belaging uitging van hun burens. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen op de DVZ en

tijdens het persoonlijk onderhoud niet tegenstrijdig zijn, maar een precisering zijn van zijn verklaringen. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze correcte en volledige verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van zijn vluchtrelaas, doorheen de verschillende gehoren tijdens zijn procedure om internationale bescherming. De vaststelling dat hij op de DVZ verklaart dat hij de personen die hem ontvoerd hebben niet kent, noch kan identificeren en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat het om zijn burens ging die reeds bekend stonden als moordenaars, is in dit opzicht wel degelijk een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen onderuithaalt. Verzoeker stelt verder dat het geenszins verwonderlijk is dat binnen een koppel de beschikbare informatie over vermeende daders fragmentarisch, bij benadering of onvolledig is, vooral wanneer het gaat om gewelddadige mannen die lokaal onder verschillende namen bekend staan en waarvan de precieze identiteit niet altijd vaststaat. Ook met dit betoog slaagt verzoeker er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. Ten eerste is het niet duidelijk waarom het niet verwonderlijk is dat dergelijke informatie binnen een koppel niet gedeeld wordt. Door dit louter naar voor te brengen kan hij deze bewering niet hard maken. Ten tweede is de ontvoering van verzoeker een essentieel element in zijn vluchtrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat zijn echtgenote deze elementen naar voor zou kunnen brengen of op zijn minst zou kunnen verklaren dat het burens van hen betrof, quod non in casu. Zijn tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van de daders van zijn ontvoering en de onvolledige verklaringen van zijn echtgenote, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeker.

4.1.1.5. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing dat verzoeker in zijn verzoek om inlichtingen aangaf na zijn problemen op verschillende adressen te zijn ondergedoken (zie AD, "VOI", vraag 13) terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor brengt enkel bij zijn neef te hebben verbleven (zie NPO, p. 6). Verzoeker doet in het verzoekschrift geen enkele moeite om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Hij brengt echter wel naar voor dat dit niet aan de kern van de aangevoerde feiten raakt, maar uitsluitend aan de concrete modaliteiten en de daaropvolgende periode van onderduiken. Dit element volstaat volgens verzoeker niet om zijn gehele vluchtrelaas te ontkrachten. Verzoeker kan hier echter niet worden gevolgd. Vooreerst wijst de Raad erop dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert raakt dit element bovendien wel degelijk aan de kern van zijn vluchtrelaas. Het betreft immers de periode na zijn vermeende ontvoering en de periode waarin hij moest voldoen aan de vraag van de ontvoerders, namelijk het rekruteren van vijf jongeren voor de politieke partij, en waarbij hij aldus op de vlucht was voor hen. Het raakt dus wel degelijk aan de kern van zijn vluchtrelaas dat verzoeker er niet in slaagt hier duidelijke verklaringen over af te leggen. Verzoeker doet in het verzoekschrift ook geen enkele moeite om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

4.1.1.6. Verzoeker verklaart bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij na zijn vrijlating niets van deze mannen heeft gehoord en dat hij niet wist of zijn echtgenote nadien nog problemen heeft gekend (NPO, p.16). Zijn echtgenote verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud echter dat ze gedurende twee maanden werd lastiggevallen door leden van de Imbonerakure die voorwerpen naar haar gooiden en informeerden naar de verblijfplaats van verzoeker. De commissaris-generaal stelt terecht dat er verwacht mag worden dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot dergelijke ingrijpende gebeurtenissen gelijklopen. Het feit dat dit niet het geval is doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen feiten. Verzoeker tracht deze niet-overeenstemmende verklaringen te vergoelijken door aan te voeren dat het feit dat hun verklaringen niet gelijklopen niet uitsluit dat verzoeker herhaaldelijk intimidaties heeft ondergaan. Hij wijt het verschil aan verklaringen aan de situatie waarin verzoeker zich bevond, namelijk ondergedoken en ver van huis, gefocust op de vlucht en dus niet op de hoogte van wat zijn echtgenote diende te doorstaan. Dit betoog kan echter geenszins een verklaring bieden voor hun wisselende verklaringen. Er kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker op de hoogte was van deze gebeurtenissen. Het betreffen immers feiten die rechtstreeks voortvloeien uit zijn problemen met de Imbonerakure. Bovendien vroegen ze aan zijn echtgenote de verblijfplaats van verzoeker, waardoor er kan verwacht worden dat zijn echtgenote verzoeker wel degelijk op de hoogte zou hebben gesteld van deze bedreigingen en dat hij actief werd gezocht. Het feit dat hij ondergedoken was en een focus had op zijn vlucht kan in dit opzicht niet verantwoorden waarom verzoeker niet op de hoogte was van deze problemen die zijn echtgenote heeft moeten doorstaan en die ook rechtstreeks betrekking hebben op zijn eigen problemen. Hij gaat er hiermee ook voorbij dat kan worden verwacht dat zij, eens aangekomen in België, hierover zouden hebben gepraat. In het verzoekschrift brengt verzoeker dan ook geenszins op afdoende wijze naar voor waarom zijn echtgenote hem niet op de hoogte heeft gebracht van zijn verklaringen hieromtrent. Deze vaststellingen samengenomen, kan worden besloten dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeker dat hij niet op de hoogte is van de bedreigingen die zijn echtgenote diende te ondergaan.

4.1.1.7. De commissaris-generaal motiveert verder terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker de namen niet kende van de personen die hem zouden ontvoerd hebben. Hij wijst hierop de verklaringen van verzoeker dat deze personen een reputatie in de buurt hadden en reeds als daders van een moord zouden zijn geïdentificeerd (NPO, p.12-13). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat dit niet eigenaardig is daar in veel situaties van politiek geweld slachtoffers de daders kennen aan hun gezicht, hun buurt, hun vermeende banden of reputatie zonder noodzakelijkerwijs hun exacte burgerlijke identiteit te kennen. Het betoog van verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat slachtoffers geenszins steeds in staat zouden moeten zijn om de namen van hun vervolgers te geven, kan in dit specifieke geval wel worden verwacht dat verzoeker deze namen zou kunnen naar voor brengen. Hij verklaart immers specifiek dat deze mensen reeds bekend waren in de buurt voor het uitvoeren van een moord (NPO, p.12-13) en dat deze daders burens van hem waren (NPO, p.12). In het verzoekschrift brengt hij ook naar voor dat deze personen lokaal onder verschillende namen bekend stonden. Hij slaagt er echter niet in om enige naam van deze personen naar voor te brengen. Verzoeker stelt ook dat uit de objectieve bronnen duidelijk blijkt dat er in de Burundese context sprake is van repressie, sociale controle en intimidatie door actoren die banden hebben met de Imbonerakure en de veiligheidsdiensten die meer bekend staan bij de bevolking om hun schadelijke rol, maar niet omwille van hun exacte administratieve identiteit. Het is echter niet duidelijk naar welke landeninformatie verzoeker verwijst waardoor dit betoog de nodige onderbouwing ontbreekt. Verder kan dit ook geen afbreuk doen aan zijn verklaring dat zijn ontvoerders burens waren en er dus wel degelijk kan verwacht worden dat hij op de hoogte was van deze namen.

4.1.1.8. De commissaris-generaal stelt ten slotte dat verzoeker slechts vage verklaringen kan geven over de concrete afspraken over de vijf personen die hij diende te rekruteren. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker niet kan verklaren wanneer hij zijn belagers dient te contacteren, hoe zijn belagers hem zouden controleren en wat de concrete gevolgen zouden zijn indien hij hier niet aan gehoorzaamde. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat in een situatie van geweld, gevangenschap en bedreigingen een slachtoffer niet noodzakelijk een gedetailleerd actieplan of gestructureerde instructies krijgt. Het komt volgens hem vaak voor dat eisen van daders opzettelijk vaag blijven, omdat het primaire doel er in bestaat om angst aan te jagen. Dit betoog kan niet overtuigen. In de eerste plaats is zijn betoog dat in een situatie van gevangenschap en bedreigingen slachtoffers geen duidelijke instructies krijgen een louter blote bewering. Dit betoog vindt nergens steun, noch voegt hij ergens enige verklaring toe in zijn betoog waarop hij zijn stelling baseert. Ten tweede is de rekrutering van verschillende personen voor de desbetreffende politieke partij één van de belangrijkste redenen waarom hij werd vrijgelaten door zijn ontvoerders. Er kan dan ook verwacht worden dat deze hieromtrent de nodige instructies, controlemaatregelen en gevolgen over het niet naleven van deze voorwaarden zouden verduidelijken. De vaststelling dat dit niet is gebeurd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn ontvoering. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij wel degelijk concrete elementen kan aangeven over zijn ontvoering namelijk hoeveel personen hij moest rekruteren, binnen welke termijn, naar waar hij deze diende te brengen en dat hij zou worden gedood wanneer hij niet zou gehoorzamen. Door louter de elementen te herhalen die hij wel kon aangeven, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in gebreke blijft om bepaalde andere relevante elementen betreffende het rekruteringsplan te concretiseren.

4.1.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.1.10. Voorgaande elementen in acht genomen kan verzoeker geenszins aannemelijk maken dat hij ontvoerd werd door leden van de CNDD-FDD/Imbonerakure en door hen werd geviseerd omdat hij niet deelnam aan de vergaderingen en weigerde in te gaan op hun eis dat hij jongeren zou rekruteren. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat het merkwaardig is dat hij een volledige dag zijn medewerking weigerde aan de ontvoerders louter uit principe. Dit betreft echter een overtollig motief dat niet wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn bijhorend beroep. Zijn verweer daartegen in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

4.1.2. In de mate dat verzoekster zicht beroept op het feit dat zij samen met haar echtgenoot Burundi heeft verlaten in 2016 in de context van de algemene veiligheidssituatie, beroept zij zich op dezelfde problemen als haar echtgenoot. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de beoordeling die hieromtrent is genomen in het kader van haar echtgenoot in het arrest van 16 juli 2026 met nummer 350 492, waar wordt gesteld: "Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming tevens naar voor dat hij Burundi heeft verlaten in 2016 in de context van de algemene veiligheidssituatie. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker echter geen persoonlijke problemen kende in Burundi toen hij het land in 2016 verliet, dat hij nooit eerder politiek actief was in Burundi en dat verzoeker er in 2018 in slaagde om op legale wijze terug te reizen naar Burundi om zijn thesis te verdedigen. In het verzoekschrift

gaat verzoeker uitgebreid in op deze gebeurtenissen en stelt dat het wel degelijk een terechte beslissing was om te vluchten uit Burundi. Hij stelt eveneens dat de terugkeer naar Burundi in mei 2018 niet kaderde in een vrije en rustige hervestiging in Burundi. Verzoeker stelt echter eveneens in het verzoekschrift dat de feiten die worden aangevoerd ter ondersteuning van zijn definitieve vertrek uit Burundi niet zijn vertrek in 2015-2016 is, maar de gebeurtenissen in 2021. Verzoeker stelt dus zelf dat zijn vertrek in 2016 geen aanleiding was om het land te verlaten op 12 december 2021. Dit in acht genomen kan dan ook worden besloten dat verzoekers vertrek in 2016 geen aanleiding kan geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus”

4.1.3. Verzoekster gaat in het verzoekschrift uitgebreid in op de gebeurtenis van 2000-2001 waarbij ze het slachtoffer is geworden van verkrachting. In navolging van de commissaris-generaal, betreurt de Raad dat verzoekster het slachtoffer is geworden van een daad van seksuele agressie, doch deze verkrachting was een eenmalig incident en gebeurde in een specifieke context. Bovendien vond deze verkrachting meer dan 20 jaar geleden plaats en verbleven verzoekster en haar echtgenoot onafgebroken in Burundi tot hun vertrek, zonder dat zij omwille van deze feiten verdere problemen kenden. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat verzoekster geen elementen bijbrengt die duiden op een bijhorende vervolging, bedreiging of een vernieuwd risico. Verzoekster gaat in het verzoekschrift in op deze beoordeling van de commissaris-generaal. Ze wijst op de intrinsieke ernst van verkrachting als daad van vervolging en het blijvende karakter van de gevolgen van de verkrachting. Ze wijst er in het verzoekschrift eveneens op dat het niet is omdat ze in Burundi zijn blijven wonen dat de feiten van ondergeschikt belang waren. Hoewel de verkrachting niet in twijfel wordt getrokken en de ernst van deze gebeurtenis geenszins kan worden geminimaliseerd, dient in navolging van de commissaris-generaal evenwel te worden besloten dat hier niet uit blijkt dat verzoekster vervolging dient te vrezen. Verzoekster maakt door te verwijzen naar deze gebeurtenis niet aannemelijk dat zij een risico loopt op vervolging.

4.1.4. Verzoekster gaat in het verzoekschrift ook uitgebreid in op haar HIV besmetting en de gebrekkige medische opvolging in Burundi. In dit geval kan echter dienstig worden verwezen naar wat hierover in de bestreden beslissing werd gesteld: *“Betreffende het loutere feit dat u medische problemen heeft dient te worden gesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Het betoog in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

4.1.5. Wat betreft de nationaliteit van haar zoon, verwijst de Raad naar het gestelde dienaangaande in de bestreden beslissing, dat door verzoekster volstrekt onbesproken wordt gelaten. Deze overwegingen blijven derhalve overeind.

4.1.6. Met betrekking tot haar etniciteit, namelijk Tutsi, stelt de commissaris-generaal het volgende in de bestreden beslissing: *“Wat betreft uw verklaring dat Tutsi’s in het algemeen geïdoleerd worden (CGVS, p. 7), dient te worden opgemerkt dat dit een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie betreft, doch u niet concretiseert op welke wijze u persoonlijk het voorwerp zou zijn geweest van vervolging of ernstige schade. Uit de COI Focus Burundi: Situation Sécuritaire, geüpdatet op 17 december 2025 (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._situation_securitaire_20251217.pdf), blijkt evenwel dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van het regime in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. Bijgevolg kan de loutere vermelding van uw Tutsi-afkomst op zich geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi.”*

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat haar afkomst wel een essentieel element is in het vluchtrelaas van haar echtgenoot en dus een verzwarende factor is. Zij verwijst daarbij naar de ontvoering van haar echtgenoot door leden van de Imbonerakure. Verzoekster dient er echter op gewezen dat deze problemen als ongeloofwaardig worden beschouwd. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar deze feiten om aan te tonen dat haar Tutsi-etniciteit een verzwarende factor kan zijn in het beoordelen van haar vervolgingsrelaas en dat van haar echtgenoot. Verzoekster brengt verder geen elementen naar voor waaruit kan blijken dat zij vervolging dient te vrezen louter en alleen omwille van haar etniciteit. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van haar etniciteit vervolgd zal worden in vluchtelingrechtelijke zin.

4.1.7. Verzoekster legt in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verschillende Facebookposts neer waaruit zou blijken dat Burundezen die vanuit Europa naar Burundi terugreizen problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Burundi.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

4.1.7.1. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst SNR en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een *"intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires"* in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

4.1.7.2. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van RED-Tabara op Burundese bodem,

die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

4.1.7.3. De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezen kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om '*high profile returnees*' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een *laissez-passer* wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een

leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezen die in 2022 uit Servië zijn gerepatriëerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatriëerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

4.1.7.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

4.1.7.5. Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen. Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, de etniciteit van de verzoeker;
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond;
- zijn geografische herkomst;
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie;
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken

4.1.7.6. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat haar terugkeer naar Burundi niet kan worden los gezien van de rest van haar relaas en dat van haar echtgenoot. Zij verwijst naar haar persoonlijke profiel en dat van haar echtgenoot, evenals hun Tutsi-afkomst. In de mate dat verzoekster verwijst naar haar vluchtrelaas dient erop gewezen te worden dat dit niet geloofwaardig werd bevonden. Aldus kan niet blijken dat verzoekster of haar echtgenoot op heden in de negatieve aandacht van de Burundese autoriteiten of de Imbonerakure zouden staan. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster in België bepaalde politieke of andere

activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken. Wat betreft verzoeksters Tutsi-etnie, dient eraan te worden herinnerd dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. De Raad besluit dat dit element *in casu* op zich, dan wel in combinatie met enig ander element van het onderhavige geval, niet volstaat om de vrees van verzoekster om bij haar terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, aannemelijk te maken.

4.1.7.7. Aangezien verzoekster niet aantoont dat alle Burundese onderdanen bij een terugkeer naar Burundi louter omwille van hun verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch dat er in voorliggend geval specifieke elementen zijn die een dergelijke vrees in haren hoofde aannemelijk maken, maakt zij niet aannemelijk dat zij vervolging dient te vrezen in vluchtelingrechtelijke zin bij een terugkeer naar Burundi.

4.1.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat de niet-betwiste elementen in haar zaak geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in oud artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus “*Burundi: Situation sécuritaire*” van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebelligroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan

met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar verzoekschrift op algemene en summiere wijze te stellen dat de veiligheidssituatie in Burundi heel zorgwekkend en volatiel blijft, weerlegt verzoekster geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij die een ander licht vermag te werpen op voorgaande analyse en conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Burundi.

4.3. *In casu* maakt verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kirundi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES